

Postanowienie Trybunału z dnia 14 kwietnia 2011 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-460/10 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Odpowiedzialność pozaumowna — Reprezentacja skarżącego — Adwokat bez pełnomocnictwa — Doręczenie odwołania — Wniosek o odszkodowanie — Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej — Odrzucenie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Rzekomo poniesiona szkoda — Skarga o odszkodowanie — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne a w części oczywiście bezzasadne)

(2011/C 232/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciel: A.V. Placco, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie T-401/09 Marcuccio przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, na mocy którego Sąd oddalił, po pierwsze wniosek o stwierdzenie nieważności rzekomych decyzji Trybunału Sprawiedliwości oddalających żądanie naprawienia szkody wynikającej z zarzucanej nieprawidłowości przy doręczaniu Luigiemu Marcuccio odwołania w sprawie T-20/09 P, a po drugie, wniosek zasądzenie odszkodowania.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje odrzucone.*
- 2) *Luigi Marcuccio zostaje obciążony kosztami odwołania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Postanowienie Trybunału z dnia 15 kwietnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma — Włochy) — Danilo Debiasi przeciwko Agenzia delle Entrate, Ufficio di Parma

(Sprawa C-613/10) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ocywista niedopuszczalność)

(2011/C 232/19)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Parma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danilo Debiasi

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate, Ufficio di Parma

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Commissione tributaria provinciale di Parma — Wykładnia

art. 13 część A szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Odliczenie podatku naliczonego — Publiczne i prywatne zakłady opieki zdrowotnej wykonujące działalność zwolnioną — Przepisy krajowe wyłączające odliczenie podatku od nabycia towarów lub usług wykorzystywanych w ramach rzeczowej działalności zwolnionej

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma (Włochy) postanowieniem z dnia 7 lipca 2010 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 18 kwietnia 2011 r. — Bericap Záródástechnikai Bt. przeciwko Plastinnova 2000

(Sprawa C-180/11)

(2011/C 232/20)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bericap Záródástechnikai Bt.

Strona pozwana: Plastinnova 2000 Kft.

Inna strona biorąca udział w postępowaniu: Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (dawniej Magyar Szabadalmi Hivatal)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy za zgodne z prawem Unii Europejskiej można uznać to, iż w postępowaniu w sprawie zmiany decyzji dotyczącej wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy środki, postępowanie i droga odwoławcza są ukształtowane w taki sposób, że sąd krajowy nie jest związany zakresem żądań stron i dodatkowymi oświadczeniami o określonych skutkach prawnych składanymi przez strony, a w szczególności, że sąd krajowy może z urzędu przeprowadzać takie dowody, jakie uzna za konieczne?
- 2) Czy za zgodne z prawem Unii Europejskiej można uznać to, iż w postępowaniu w sprawie zmiany decyzji dotyczącej wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy środki, postępowanie i droga odwoławcza są ukształtowane w taki sposób, że wydając swoje orzeczenie sąd krajowy nie jest związany ani rozstrzygnięciem administracyjnym wydanym w przedmiocie wniosku o unieważnienie praw ani też stanem faktycznym ustalonym w postępowaniu administracyjnym, a w szczególności, podstawami nieważności podnoszonymi w toku postępowania administracyjnego czy też oświadczeniami, ocenami i dowodami przeprowadzonymi w toku postępowania administracyjnego?

- 3) Czy za zgodne z prawem Unii Europejskiej można uznać to, iż w postępowaniu w sprawie zmiany decyzji dotyczącym nowego wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy środki, postępowanie i droga odwoławcza są ukształtowane w taki sposób, że wśród dowodów dotyczących nowego wniosku, w tym dowodów dotyczących stanu techniki, sąd krajowy wyłącza te dowody, które zostały przedstawione na poparcie wcześniejszego wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy?

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-385/07 Fédération Internationale de Football Association (FIFA) przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

(Sprawa C-204/11 P)

(2011/C 232/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Fédération internationale de football association (FIFA) (przedstawiciele: adwokaci A. Barav i D. Reymond)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Republika Federalna Niemiec, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącej odwołanie

- utrzymanie w mocy wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-385/07, w zakresie w jakim dotyczy dopuszczalności;
- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-385/07 co do istoty sprawy, w zakresie w jakim dopuszcza włączenie „drugorzędnych” meczów finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do belgijskiego wykazu „wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa” w rozumieniu dyrektywy;
- wydanie ostatecznego orzeczenia, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości;
- obciążenie Komisji poniesionymi przez FIFA kosztami postępowania w pierwszej instancji i niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości, naruszenie art. 3a ust. 2 dyrektywy**

89/552/EWG⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą 97/36/EC⁽²⁾, naruszenie prawa Unii, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE (przekroczenie granic kontroli sądowej, sprzeczne uzasadnienie, wprowadzenie niezawartego w zaskarżonej decyzji uzasadnienia dotyczącego sposobu klasyfikacji finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej i wyciągnięcie z niego błędnych wniosków prawnych, przeniesienie ciężaru dowodu).

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez podanie uzasadnienia, które nie zostało zawarte w decyzji Komisji⁽³⁾, gdyż stwierdził, iż Komisja słusznie uznała, że finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej „stanowią, ze swej natury, jedno wydarzenie” w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE; poprzez podanie sprzecznego i niespójnego uzasadnienia; poprzez stwierdzenie, że aby włączyć całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do swoich wykazów wydarzeń o doniosłym znaczeniu, państwa członkowskie nie są zobowiązane podać szczególnego uzasadnienia; oraz poprzez przeniesienie ciężaru dowodu.

- 2) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenia art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (błędne zaklasyfikowanie finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej, przekroczenie granic kontroli sądowej, oparcie się na uzasadnieniu nie zawartym w zaskarżonej decyzji, błędne ustalenie okoliczności faktycznych dotyczących „drugorzędnych” meczów i wyciągnięcie na tej podstawie niesłusznych wniosków prawnych, uznanie uzasadnienia podanego w zaskarżonej decyzji za wystarczające, brak rozpatrzenia podniesionych argumentów). Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenia, iż Komisja słusznie uznała — i należycie to uzasadniła — że całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej stanowią wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa belgijskiego w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE. W szczególności Sąd naruszył prawo i wyciągnął błędne wnioski prawne z okoliczności faktycznych, zgadzając się z bezpodstawnymi twierdzeniami Komisji, jakoby całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej miały „szczególny powszechny oddźwięk w Belgii”, były tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnym programie telewizyjnym i zyskiwały dużą widownię telewizyjną.

- 3) **Naruszenie prawa, naruszenie TFUE, naruszenia art. 3a ust. 1 i 2 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenie art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (nieuwzględnienie celu kontroli sądowej, stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — a także należycie to uzasadniła — iż zgłoszone przepisy belgijskie są zgodne z prawem Unii i że wynikające z nich ograniczenia są proporcjonalne, błędna wykładnia zakresu prawa do informacji i interesu ogólnego polegającego na szerokim dostępie widowni do telewizyjnej relacji z wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa).